

Menekülés II

A kerekek örült sebességgel pörögtek, forgott velük az egész világ, már lassan beleszédültek, de mentek előre. A dzsip 120 km/h-val robogott Andornaktálya közel egyenes főútján. Még mindig menekültek, de nem tudták pontosan mi elől. Csak annyit, hogy egy csomó katona üldözi őket és minden élő embert itt a környéken. Úgy vélték, keresnek valakit vagy valamit, csak nem tudták, mit, meg valószínűleg nem is találták meg, így mindenkit megöltek. Hamarosan egy közelgő helikopter hangjára lettek figyelmesek.

- Hogy az a jó...! – mérgelődött Redele.

- Elterelem őket, ti menjetek egyenesen tovább, az elágazásnál találkozunk! – utasította őket a motoros.

- Ez mind szép és jó, de mi lesz a szerkezettel? – érdeklődött Vereb.

- Nálam marad, jobb helyen van itt, ne aggódj, még véletlenül sem adnám oda. Na húzzátok el a beletek!

- Kösz, ez kedves volt! – kiáltott és intett egyet Scott.

- Marhajó! Most mi lesz? – kérdezte Mata Redelére nézve.

- Honnan a faszból tudjam, mi vagyok én, nézd már a várostra, hát hogy néz ki?! Lerombolták! Hát jó, hogy lerombolták bazzeg! Amiatt a hülye miatt, aki most ott megy. – felelte kissé ingerülten Peti.

Az út most egy darabig tisztának tűnt, nem volt senki sehol, csak a házak álltak sorfalat az út mellett. Egy kis kanyar következett, amit egy magas sziklafal takart el. Roland nem nagyon lassított, hanem bevette a kanyart közel százzal, majd következett a fék, minden ami volt, és a dzsip keresztbe fordult az úton.

- Hogy csessze meg! Mi a francot keres ez itt? – állt fel Mata és nézte a bazi nagy csuklós buszt, amely keresztben, felborulva állt az úton.

- Nagyon fájin, most kereshetünk egy másik kocsit. – morgott Redele.

- Nem sok időnk van, mindjárt ideér a helikopter. – szólt McBayer, aki az eget kémlelte, de nem is egy gépet látott. – Hát sajnálattal közlöm, hogy legalább nyolcan vannak.

- Na jó, tűnés innen! – intett Mata a busz mellől.

Az emberek gyorsan leugrottak a dzsipről, Szuromi és Scott ölbe kapták a csajokat és mentek is. A busz másik oldalán állt egy szép új Ikarus Scania, a Borsod Volán tulajdona volt még nemrég. Valószínűleg hamarabb menekültek le az emberek, mert a busz szép és tiszta volt, már amennyire szép és tiszta lehetett.

- Menjünk fel a buszra! – javasolta Scott.

- Miért pont a buszra? Abba belelőnek egyet és már nincs is busz, én inkább a házba megyek! – mondta Redele és Matával elindult az egyik házba. Aztán miután Laci is letette a sérült csajt, gyorsan elköszönt.

- Bocs Scotty, de inkább egy házba megyek én is. Na szevasz!

- Nagyon fájin. – sóhajtott McBayer, majd Verebre nézett. – Te nem mész?

- Mi a fenének? Nem mindegy, hova lőnek? Így is úgy is meghalok. Inkább tűnjünk el innen most rögtön. Mit szólsz? Még van időnk.

- Jó, először is fordulj meg ezzel a monstrummal! Nem lenne utolsó.

- Nem gond, már eljátszottunk ezzel, azt hiszem, az sem lesz nehéz.

Aztán fogta magát Zoli és lehuppant a sofőr helyére, beindította a motort és tolatni kezdett, csak alig látta mi van mögötte. Scott segített neki, miután Viktóriát letette. Majd befordultak az egyik ház garázsa elé, beszaggatták a kaput és valahogy egy nagy koccanással félrelökték az útban lévő autót is. Nem volt egyszerű vezetni még mindig a buszt, azért a sofőr eléggé megküszködött a kormányval és mindenféle gombbal. Aztán még majdnem az árokba is behajtott, alig bírta megfékezni a buszt, de miután sikerült egyenesbe tenni a járművet, hát utána már csak a lovakat kellett biztatni, hogy húzzák a gépet. El is indultak, de a helikopterek már nem voltak tőlük olyan messze.

- Eszembe jutott valami...

- Na micsoda? – nézett hátra egy pillanatra Vereb.

- Az hogy már nincs is nálunk fegyver. Nálam legalább is nincs.

- Nekem még szerencsére van. A kedvencem. Találtam. Nem rossz, mi? – mutatta meg a Desert Eagle-t.

- Tényleg, nem rossz. És most hova megyünk? Megvárjuk őket az elágazásnál?

- A nagy faszt! Ha nem jöttek velünk én nem várok most senkit; minek, hogy kinyírjanak?

- Akkor nem várjuk meg őket, okés. És akkor hova megyünk? Kövesdre vagy Hevesre?

- Hmm, nem tudom. Kövesden mit akarsz? Nem hinném, hogy jobb dolgunk lenne Hevesen, talán ott is katonák vannak. Dönts te!

- Akkor menjünk Kövesdre. Talán kelet felé jobb lesz, mint délre.

- Hát majd meglátjuk.

Így hát az elágazásnál balra kanyarodtak és felfelé indultak a dombon. Majd egy szép kis kanyarkombináció következett, aztán a megszokott dombos rész, egyszer felfelé, egyszer lefelé. Az út két oldalán fák virágoztak és a szép zöld övezte az arra járókat. Távolabb szőlőskertek és szántások látszódtak.

Scott hátrament a lányokhoz, hogy megnézzze, hogy vannak. Viktória fejét hátrahajtván ült a széken, és a bal lábát nem nagyon mozgatta, de a másikat azért kinyújtotta.

- Hogy vagy tündérke?

- Még mindig fáj a lábam. Nem valami kellemes, elhiheted.

- Elhiszem. – térdelt le mellé a fiú és megfogta a kezét. – Ne aggódj, meg fogsz gyógyulni! Csak találjunk egy biztonságos helyet.

- Kösz a biztatást... bár én nem ezt a helyzetet vártam, inkább a suliban ültem volna, minthogy ez legyen. – mondta szomorúan a lány, aztán egy kisebb fékezés következett, de Viki így is beütötte a lábát. – Aúúúú!

- Oh, vigyázz magadra, mert még jobban összetöröd magad, amit nagyon nem szeretnék. – simogatta a lány kezét McBayer, majd egy nagy puszit adott az arcára. De Viktória

nem elégedett meg ennyivel, megsimogatta a fiú arcát, és egy szép nagy puszikát adott viszonzásképp, amit már egy csók is követett.

- Nagyon hiányoznék, ha valami bajom lenne, ugye?

- De még mennyire, nem is tudom, hogy lennék meg nélküled. Már az első kis pillantásban megszerettelek.

- Hát ez azért fordítva is igaz. – mosolygott a lány annak ellenére, hogy a lába eléggé fáj.

- Megyek, megnézem a talált betegünket is.

- Rendben, de utána gyere vissza.

- Visszajövök. – kacsintott a srác, majd három üléssel hátrébb ment, ahová a másik leányzót ültették. Ő azért rosszabbul nézett ki, mint Viki. Habár valahogy elállították a vérzést, de a ruháján még mindig csillogott a vér. Scott odatért mellé, mivel a lehajlás fárasztó lenne, így hát félig térdre ereszkedett. – Szia! Hogy vagy?

- Nem túl jól. – felelte kissé nyöszörögve. – De köszönöm, hogy megmentettél.

- Ez csak természetes, bár nem biztos, hogy mindenki ugyanezt tette volna. Hol találtak el?

- Itt. – mutatott a mellkasa közepére. – Nem a legjobb hely.

- Szerintem se, de mivel nem vagyok orvos, nem tudok egyelőre segíteni, csak légy erős és bírd ki! Szeretnék kivinni ebből a borzalomból. Amúgy egi vagy?

- Igen, épp el akartam menni egyik ismerősömhöz, mert nekik se lett volna ma tanítás, de hát így alakult sajnos. Mi történt?

- Nem tudjuk... vagyis nem igazán tudom. Valami szerkezetet keres egy csomó katona. Rossz helyen voltunk rossz időben. Mint általában mindig. De most már Te is jó helyen vagy.

- Remélem is.

- Úgy tűnik minden tiszta előttünk és egyenesen mehetünk Kövesdre! – szólt hátra Vereb. – Mennyi idő alatt érünk oda?

- Körülbelül 10 perc.

- Az jó. – fordult előre és nézte tovább az utat, de még mindig kicsit ideges volt. Scott is visszafordult a lányhoz és tovább folytatta.

- Ha elérjük Kövesdet, kerítek Neked egy jó dokit meg persze Vikinek is. És ha nem tévedek már láttalak párszor Téged Egerben. Nagyon ismerős az arcod. Hogy hívnak?

- Noéminek.

- Szép neved van, jó kis név! – majd elővett egy kis zsebkendőt - ami persze tiszta volt – és óvatosan megtörölgette a lány arcát a portól és néhány vércsepptől. – így azért jobban nézel ki! Bocsika, csak eddig nem volt időm rá.

- Semmi baj.

- Szólj, ha bármi gond lenne. Jövök és segítek. – simogatta meg Noémi arcát a fiú, hogy azért érezze, törődnek vele.

- Kösz.

A busz közel 70-nel ment az úton, és valahogy kicsit fura volt, mert nem jött szembe senki sem. Csodálkoztak is, hogy csak ők vannak ott, és ez egy csöppet aggasztotta őket.

Habár a jármű szépen haladt előre, gyorsan robogtak el mellette a fák és semmi sem állította meg a száguldásban. Scott odaültette Noémit a Viki melletti székre, csak a másik oldalra, hogy láthassák egymást, ha valamelyiküknek baja esne vagy állapota rosszabbodna. A percek gyorsan teltek és a busz egyre közelebb ért Mezőkövesdhez. A srác előre ment és Zoli mellé állt és figyelte az utat. A távoli épületek egyre nagyobbaknak tűntek és közeledtek a körforgalomhoz.

- Hmm, mik azok ott az úton? – próbálta felismerni a dolgokat McBayer.

- Azta kurva! Kapaszkodjatok! – lépett a fékre a sofőr. – Húú, geci!

- Már nem azért, de ha jól látom... akkor ezek katonák. És biztos van náluk valami jó kis fegyver, amivel lelőnének minket, ugye?

- Én is valami ilyesmire gondoltam.

- Akkor nyisd ki a hátsó ajtót és tűnjünk el innen. Gondolom ők is észrevettek minket és nem fognak sokáig... - de nem tudta befejezni a mondatot, mert a szélvédőt két golyó is eltalálta, de nem vitte át, csak a nyomuk marad meg.

- Nagyon fasza! Tűnjünk innen! – ugrott fel az ülésből Zoli, de előtte még kinyitotta az ajtókat, mert nem tudta, melyik melyiket nyitja.

- Hozd Noémit, én majd hozom Viktóriát.

- Rendben, bár őszintén szólva most nem hiányzik a teher. De azért nem szeretném, ha egyedül maradnék. Na húzzunk innen!

Gyorsan felkapták a csajokat és lerohantak a buszról, át az út melletti árkon, egyenesen a búzaföldre. A szélvédőn egyre több lövedék csapódott be, míg vagy a tizediknél már nem bírta tovább az üveg és szilánkosra tört. A távolból katonák kezdtek rohanni a busz felé, ekkorra azonban a fiúk jól bent jártak a búzában.

- Nagyon remélem, hogy nem vesznek észre! – szólt Zoli.

- Én is. Mondjuk nem lakunk innen túl messze, de azért eltart egy darabig, míg odaérünk. – mondta Scott.

- És az mégis milyen messze van?

- Hát a fáktól nem látod, de ott az első házak között. – mutatott a földeken túlra a srác.

- Hmm, nem rossz. Figyeld csak!

- Mit? – nézett Verebre McBayer, aki a buszra mutatott, de már ott guggolt félig a búzában. Akkor már mindannyian látták, hogy a busz mellett két dzsip haladt el Andornak irányába, de a buszhoz nem nyúltak. Majd egy tank is elgördült a közlekedési jármű mellett. - Na ez jó, és most?

- Remélem, tiszta lett így a terep. – reménykedett Zoli, de még mindannyian nyugodtan vártak. A lányok a fűben üdögéltek és nem sok kedvük volt mozdulni a fájdalomtól. Háttal egymásnak dőlve pihentek a szép sárgálló búzában. Azonban az elhaladó veszélyt figyelve egy kis idővel később a fiú baljós hangja hallatszott. – Oh, ne. – A tank tornya megfordult és a buszt vette célba, majd eldőrdült a lövés és a jármű darabjai robbant szét. A detonáció ereje a búzatáblán is végigsöpört, de a rejtőzködők már csak a szelét érezték. Majd egy másik lövés is indult a tankból, ami egyenesen a közeli töltőállomáson ért célba.

- Hát ezt jól megszívtuk. Ők persze ujjonganak. Szemetek! – mondta egy kis dühvel Scott. – Szerintem lassan induljunk.

- Nem árt óvatosnak lenni.

- Nem bizony. De inkább menjünk.

Ismét felkapták a lányokat és elindultak előre. A fák között azért látszódott a távolabb lévő házak, így az is, hogy már sehol sincs katona. A körforgalomból mindenki eltűnt, de rengeteg összetört vagy éppen felrobbant jármű roncsait látták. Mit sem törődve a veszéllyel, átvágtak az úton, pont az égő benzinkút mellett, ami a körforgalom közelében helyezkedett el. Fekete füst szállt felfelé a magasba és nagy forróság terjengett a közelben.

A két fiú átvágott a földeken egészen addig, míg el nem értek egy földutat. Itt egy kiszáradt patakmedren is átkeltek, majd egy hosszú kis emelkedésen mentek végig, ami mellett egyik oldalon az utcák és a házak álltak merőlegesen a dombra, a másik oldalon pedig egy nagy kiterjedésű földterületen nőtt mindenféle mezőgazdasági növény. Egy kicsit arrébb pedig egy hatalmas fóliasátor is állt, közvetlen az egyik utca mellett, mely a dombbal párhuzamosan feküdt.

Mikor már Vereb meg akarta kérdezni, hogy messze van-e még, hát Scott még idejében szólt, így Zoli letett erről a kérdéséről. Az utolsótól számítva a harmadik ház volt McBayer otthona, így oda siettek. Az utca még szinte sértetlenül állt, bár látszott, hogy erre is jártak valakik, mert számos ablak ki volt törve, de halottakat szerencsére nem láttak.

- Itt vagyunk, megérkeztünk. – nyitotta ki Viktória a kaput, hogy a fiúnak ne kelljen letennie őt. Az udvar is a megszokott képét mutatta. Szép füves terület volt mindenütt, kivéve a ház és a kapu között, mert ott szép rózsakert állott és virágoztak a növények. Ez némiképp egy kicsit megnyugtathatta volna őket, de mégsem így történt. Felsétáltak a lépcsőn, ahonnan jobban látszódott a ház végében az udvaron lévő kis kerti tavacska, ami mögött egy alacsony kerítés zárta el az utat, mögötte pedig egy kis sáv fű és néhány bokor, amit pedig a kert és egy kis fóliasátor követett.

Benyitottak, de nagy csönd volt mindenfelé. A fiúk bevitték a lányokat a nappaliba, ami a bejárati ajtó mellett nyílt, aztán Noémit a sarokülőre fektették, Viktóriát pedig leültették a vele szemben lévő fotelra.

- Mindjárt jövünk, csak körbenézünk. – nyugtatgatta őket Scott. – Zoli, Te nézz szét fent, én majd lent keresgélek. Nem tudom hol vannak vagy hova bújhattak.

- Rendben.

McBayer ment ki először és a bejárati ajtóval szembeni lejáraton sietett a műhelybe, míg Vereb az egyik szobába ment, aztán jött a következő. Mindegyikbe bekukkantott, ahogy odalent Scott is megnézett mindent, de sehol sem talált senkit. Pár perccel később visszatértek a nappaliba, ahol a lányok beszéltek valamit halkán, már ahogy tudtak még beszélni, mert Noémi kicsit rossz állapotban volt, de akkor pont elhallgattak.

- Sehol senki, csak tudnám hova lettek?! – szólt kissé aggódva McBayer.

- Hát nekem fogalmam sincs, talán elmenekültek egy biztonságosabb helyre, vagy nem tudom. – felelte Zoli.

- És most mi lesz? Mit fogunk itt csinálni, vagy meddig maradunk? – érdeklődött Viki.

- Nos... halvány lila gőzöm nincs. Talán nem jönnek ide már vissza és akkor egy időre nyugodtan lehetünk. Amúgy sem tudunk mit tenni, ez nem egy fegyverbolt, hogy csak leakasztjuk a puskákat és már visszük is. Gondolom, valamerre Egerbe mentek mindannyian a motoros barátunk után... csak tudnám, hogy mi az, amit keresnek. – kíváncsiszkodott Scott, ami után Noémi köhögött egy csúnyát. – Jól vagy?

- Úgy ahogy. Bár nem mondhatnám, hogy majd kiugrok a bőrömből... - nyöszörgött a lány.

- Elhiszem, de egy picit még várnod kell a dokira. Tarts ki! És akkor mi legyen? Segítenünk kell neki ez tény, de most akkor menjek egyedül a városba? Egyikünknek itt kell maradnia, hogy vigyázzon a lányokra. Nem lenne kellemes, ha bármelyiküknek is baja esne.

- Hát szerintem menj te, mert én amúgy sem ismerem a várost. – javasolta Zoli.

- Nem tudom, de azért én még nem haldoklom. – szólt közbe Viki. – Ha idehozzátok azt a némi orvosságot meg kötszert meg minden egyebet, akkor oda azért el tudok sántikálni, ha nagyon muszáj. Csak hozzatok egy dokit vagy mit tudom én. Jobb, ha mentek!

- Okés. – szaladt el Scott a másik szobába és hamarosan egy dobozzal tért vissza, ami tele volt mindenféle orvosi eszközzel. – Tessék, ha hasznát tudod venni.

- Ne aggódj, tudom, mi micsoda. – mosolygott a lány.

- Akkor jó! Gyere Zoli, menjünk! – intett neki a srác és kisiettek az ajtón. Már dél felé járt az idő és ők gyorsan berobogtak a városba, ahogy tőlük telt. Csak beszálltak a saját kocsijukba és már indultak is. A hosszú egyenes utcán végigmentek, majd kikanyarodtak egy másik útra, aztán a főút jött. Itt azonban alig tettek meg pár métert Vereb elvette a gáztól a lábát.

- Hogy az a...! Arghh! – ütött egyet a kormányra a sofőr, mert amit láttak az borzalmas volt. A város közepén egy hatalmas nagy üresség tátongott, ami messziről nem tűnt fel nekik. A kórház, az épületek és minden egyéb eltűnt a föld színéről. A távolban még látszott a Nagytemplom tornyát, amit alaposan megrongáltak, s mellette egy nagy tűz égett. Néhol felcsaptak a lángok, de csak a puszta földet látták körülbelül egy kilométeres sugárban.

- Hát... azt hiszem, ennyit Kövesdről is. Akkor már ne is gondoljunk Hevesre vagy másra. Csak azt nem értem, hova lettek az emberek? Nem fura?

- Dehogynem, nagyon is! Hova tűnt mindenki? – állt fel a volán mögül Zoli és nézett a messzeségbe.

- Azt csak a Jóisten tudhatja, mert én meg nem tudnám mondani az biztos. – sóhajtott McBayer. Ezután a templom mellett a tűznél egy kisebb robbanás hallatszódot, amely minden bizonnyal megmozgatta a tornyot és még tovább fokozta a sérülését, mert pár másodperccel később hangos robajjal ledőlt a főútra, nagy port kavarva ezzel.

- Mi jöhet még ezután? Már csak mi vagyunk?

- A meglepő kérdésekre sajnos nem tudom a választ.

- Akkor már ketten vagyunk. Nagy balfaszok ezek a katonák, meg az is, aki ezt parancsolta nekik, hogy lehetnek ilyen hülyék?

- Nos, ezt dönts el te, menjünk vissza hozzánk.

Megfordultak a nagy pusztaságon, majd visszamentek a házhoz. Óvatosságból nem saját maguk elé parkoltak, hanem vagy két házzal arrébb. Gyorsan besiettek a házba, és nem

voltak túl vidámak. Beérve a nappaliba azért egy csöppet meglepődtek. Viki épp Noémi sebeit kötözte, de a lány még félmeztelen volt.

- Hupsz, mit csináltál te itt? – érdeklődött Scott.

- Gondolom, nem mondtam még, és nem akartam beégni sem, így hát amikor elmentetek, hát megpróbáltam kamatoztatni azt a kis sebész tudást, amit tanultam.

- És ezt eddig miért nem mondtad?

- Nem is kérdezted. – mosolygott a lány, de Vereb azért a saját fejére csapott és csak annyit mondott:

- Úristen! – és elsomfordált a konyhába.

- Kivettem a golyót, nem is volt mélyen, és mindjárt készen leszek, de azért a lábammal nem tudok olyan jól bánni, mint a szikével és egyéb bigyókkal.

- Na látod, akkor most már ezt is tudom. – felelte McBayer és kezét a tarkójára tette és megfordult, ő sem akart lábatlankodni. – Csak nyugodtan csináld a dolgod. – és egy ideig még ott állt a nappali előtt. Majd meggondolta magát és kifelé indult a kerti tóhoz. Ki is nyitotta az ajtót és nagy megdöbbenésében inkább gyorsan, de halkan becsukta és egy röpke káromkodást is elejtett.

- Mi az? – kérdezte Viktória.

- Zoli! – szólt a barátjának halkán, aki már rögtön rosszat sejtett és kisietett a folyosóra. – Vendégeink vannak. Gondolom, észrevetted mikor visszafelé jöttünk, még jó, hogy nem ide álltunk elénk. Viki, siess!

- Azon vagyok. Mit tegyünk? Ezek idehívják a társaikat, akkor nekünk végünk!

- Akkor majd kapnak a pofájukba, jól szétrúgjuk a seggüket! Mondjuk ezzel. – és előkapta az egyetlen fegyvert, a Desert Eagle-t.

- Okés, csak nyugisan. – csillapította Scott, mert kívülről mindenféle hangok szűrődtek be, a parancsnokuk egy csöppet ideges lehetett. – Gondolom, légpuskával semmit sem érnénk, szóval csak ez maradt, úgyhogy remélem, elég jól céllovő vagy.

- Hát, még nem igazán próbáltam.

- Ez megnyugtat. – bólintott némi aggodalommal McBayer és segített Vikinek átülnie a székre, mikor már készen volt. – Mindjárt jobban nézel ki. – mondta Noéminek, majd a másik lányhoz fordult. – Jó munkát végeztél, gratulálok!

Zoli is bejött a szobába, becsukta az ajtót és az ablakból kukucskált óvatosan és figyelte a katonák minden lépéseit. Voltak vagy tízen és szinte minden házba berontottak. Ám azonban senkit sem találtak, mégis lövések dördültek el. Egy egész sorozat. A srác mindent elmondott a többieknek, ami odakint történt. Az egyik katona, talán a főnök, belőtt néhány ablakot mérgeiben és a kocsinak is adott egy keveset.

- Nagyon szép, mondhatom. Tönkretették a kocsinkat, de nem is ez aggaszt most annyira. – közölte Scott.

- Ajaj, vigyázzatok és ne kiabáljatok, de szerintem most új hobbit találtak. Minden ablakot be fognak löni. – jelentette Vereb és a lövések tényleg sorba hallatszódtak. Noémi is visszafogta magát, és a fiú szólt, hogy mikor jön. Ő is lebüjt a sarokülőre és várta, hogy szétlőjék az üveget. Aztán tényleg belőtték ezeket az üvegeket is, de csak az első hármat. A többi ablak éppen maradt a másik oldalról. Noémi egy halk pissenést szólt, de nem akart

meghalni, így hát visszafogta magát, amennyire csak tudta és szeméből inkább könny csordogált.

- Hmm, úgy döntöttem hülye leszek. Csak kilencen vannak, el tudjuk intézni. – és eztán Vereb a fegyverét csillogtatta.

- Megőrültél?! Ne csinálj semmi hülyeséget, hallod? – szólt rá Scott.

- Ne Zoli, meg ne próbáld! – mondta ijedten Viki is.

- Hát lehet, hogy nem lenne jó ötlet, de mit szóltok, ha azt mondom, hogy ezek be fognak jönni ide. Akkor inkább kint kéne tartani őket, nem gondoljátok.

- Bejönnek? – ugrott oda gyorsan McBayer, hogy ő is lásson mindent. – Hú, basszus! – sziszegett halkán, majd a csajokhoz fordult. – Viki, bújjatok el oda, az asztal mögé! Majd mi elintézzük őket.

- Mennyien jönnek? – kérdezte a lány, miközben Noémi mellé bicegett és fájós lábbal oda segítette a Noémit az asztal mellé, így aki bejött volna, nem látta volna meg egyből őket.

- Ketten. És most mi legyen? – fordult Verebhez.

- Hmm, lelövöm őket. Vagy tudsz jobbat?

- Nem egyelőre még nem.

- Akkor nyomás a fotel mögé. Úgyis bejönnek ide és akkor majd onnan adunk nekik. – súgta neki Zoli.

Gyorsan, de nesztelenül odabújtak a fotel mögé és így látták legalább a két lányt is, és várták, hogy bejöjjenek a katonák. De azok már kintről is úgy káromkodtak, mint a vízfolyás. Minden második szavuk az volt, majd berúgták a bejárati ajtót. Mindannyian féltek, hogy mi lesz, ha mégsem sikerül a tervük, de reménykedtek, hogy azért most az egyszer mégis jól alakul minden. Vártak és be is következett, amit vártak. Az egyik katonára berúgta ezt az ajtót is, és az egyik lövést már meg is kapta, egyenesen a tüdejébe. A másik fickó is berontott, de mivel nem látta Zolit, nem tudta, hova lőjön, azonban a srác nem tétovázott, két másodperccel később neki is adott egy golyót, bár ez egész véletlenül a torkába fűrődött.

- Hú, hogy rohadjatok meg! – ugrott ki a szék mögül mindkét fiú és odasietett a halott katonákhoz. – Meghaltak. Most már nincs mitől félnetek lányok. – jelentette Vereb.

- Végre. Két szeméttel kevesebb. Legalább lesz fegyverünk is. – kapta fel a földről Scott az egyik fegyvert, ami leginkább egy P90-esre hasonlított, de mégsem az volt, hanem valamilyen újítás. – És most? Lelőjük a többit?

- Naná, gyere! – sietett vissza a nappaliba Zoli és az ablakhoz sietett. Odatérdeltek egymás mellé a sarokülőn és célba vették az ellenséget.

- Remélem, jól fog elsülni. Nem szoktam lövöldözni még az életemben nem fogtam ilyen fegyvert.

- Nem kell beszarni tőle. Nos? Készen állsz? – várt még egy pillanatig Vereb. – Akkor tűz!

A két fegyver elsült egymás után többször is, csak úgy ropogott mindkettő és a katonák pedig kerültek el, ahogy illett. Valamelyiket csak az ötödik lövésre találták el, de az volt a lényeg, hogy a váratlan támadásnak meg lett az eredménye. Még volt egy a kocsni mögött,

sikeresen elbújt, de mikor kiugrott onnan és lőni kezdte volna a srácokat Zoli se volt rest és vagy tíz lövedék szaggatta át a szerencsétlen embert. Az első a vállán ment át, amitől már elvesztette egyensúlyát, de nem esett el, hanem minden golyó, amely átment a testén egy picit lejjebb döntötte. Így a végén már csak egy vértócsában úszó hulla esett a földre.

- Biztos, hogy ennyien voltak? – érdeklődött Viki.

- Nagyon remélem. Most pedig keressünk egy járművet és húzzunk el innen, jó messzire! – felelte Vereb. – Akkor gyerünk és keressünk egy kocsit. Lányok, ti maradjatok itt és ne mozduljatok!

- Nem mintha nagyon tudnánk.

- Tessék, fogd ezt és ha bántani akarna bárki is, ne félj használni! – adta át a Desert Eagle-t a srác, amiben még volt pár töltény.

A két fiú elsietett és mivel tudták, hogy ezen az utcán már nem volt több használható jármű, így átmentek a kerten át a másik utcába, ahol már találtak is egy bazi nagy teherautót. Beszálltak és visszamentek a ház elé. Ezt azért nem irányította olyan nagy kedvvel Zoli, mint a buszt.

- Azért ha találunk egy jó kis kényelmes buszocskát, inkább arra cseréljük le.

- Igen, az nagyobb is és jobb is. Legalább is nekem jobban tetszik. Akkor gyerünk a lányokért. – ugrottak ki mindketten a járműből és kihozták a hölgyeket. Beültették őket a sofőr mellé, de mivel Scott már nem akart ott nyomorogni, így hát ő bemászott hátulra a platóra. A fiú nem teketóriázott beletaposott a gázba úgy, hogy McBayer majdnem hátraesett odafent. Átmentek a hullákon, nem érdekelte őket semmi tisztelet, nem számított nekik, elvégre eltűntettek mindenkit, aki fontos volt. Végimentek a hosszú utcán, majd kifordultak a rendőrség felé, ugyanarra, amerre nemrég jártak és hamarosan ismét megpillantották azt a hatalmas sivár területet, amelyet elpusztított a nagy sugár. Ennek ellenére átvágtak rajta, annyira nem volt zökkenős, mint amire számítottak, a sugár akár még terraformálásra is alkalmas lett volna, persze, ha a házakat nem dönti romba, de inkább pusztításra használták.

Amint átértek a túlsó oldalra, ahol a Nagytemplom ledőlt tornyát nagy nehezen kikerülték, hát folytatták útjukat a teherautóval. Bár nem mentek túl messzire, mert a főúton hamarosan megpillantottak valamit, ami azért okozott egy kis örömet Zolinak. Egy másik Borsod Volános Scania busz állt kicsit féloldalt a járdán, de nem volt összetörve semmije. Kicsit arrébb egy másik tömegközlekedési jármű is ácsorgott a másik oldalon, csak éppen felborulva, félig az is a járdán.

- Szép táj mondhatom.

- Nagyon, inkább lenne olyan minden, mint egy nappal ezelőtt. – sóhajtott Viki és átkarolta Noémit, aki még mindig elég ramatyul nézett ki, bár már azért egy picit jobban nézett ki.

- Na, akkor szálljunk át a kedvencünkbe. – javasolta Zoli. – Várjatok hölgyeim, mindjárt kiségitünk titeket. – mosolygott a fiú.

Kiugrott a teherautóból, miután megállt a busz mellett és szólt Scottnak is, aki előbb Vikit segítette ki, majd Noémit, míg Vereb megfordult a busszal. Aztán szépen felsegítette

a lányokat a járműre és már készen is álltak az indulásra. Bár előtte még kapott Vikitől egy nagy pusztit, ami jól esett ebben a borzalmas aggodalomban. De McBayert más is érdekelte. Hogy tud Zoli ilyen jól vezetni?

- Hát mindent az alapoknál kell kezdeni, vagy mondjam azt, hogy őstehetség vagyok. Nem olyan nehéz. Angol órán is vettük meg belenéztem pár könyvbe, és utána már nem is olyan nehéz. Csak meg kell keresni a dolgokat.

- Hát ha mindenki ilyen jól és gyorsan tanulna vezetni, akkor szerintem nem is lenne baj ezzel a vizsgákkal. – közölte Viktória.

- Na ja, de sajnos nem mindenki ilyen őstehetség. – felelte Scott. – Akkor induljunk tesztvé, még mielőtt valaki ismét ránk lő, mert azt nagyon nem várom.

Így hát a motor ismét felbőgött és a kerek lassan, de biztosan elkezdtek forogni és elindultak a messzeségbe. Nem érdekelte őket, hogy hol haladnak, ami volt néhány kocsi az úton, azt könnyűszerrel kikerült a fiú és legalább 90-nel mentek. Még jó, hogy voltak táblák, mert különben Scottnak mindig mondania kellett volna, hogy merre menjen. Így tudta, és jó irányba kanyarodott a 3-as úton és elindult keletnek, Miskolc felé. Nem tudtak jobbat, mégis hova mehetnének, bár gyanították, hogy ott sem maradt semmi éppen.

- Nem tudjuk, hogy kik maradtak meg, így hát túl kell élnünk mindent, ameddig csak lehet. És biztos, hogy minket nem fognak elfogni egykönnyen! – morfondírozott Vereb és közel 120-szal ment az úton, és közben néha igen ügyes kézmozdulatokkal forgatta a kormányt és kerülte ki a felborult, kiégett vagy csak az útközepén hagyott járműveket, melyek között volt kamion, személygépkocsi és teherautó is. Nagyon összpontosított, hogy nehogy nekimenjek valamelyiknek is.

- Akkor még van egy fél óránk, hogy odaérjünk, mert gondolom nem fogunk megállni az üres megállókba. – vélte Scott.

- Nem hinném, nincs kedvem. Ha nem zavar, akkor inkább nem állok meg.

- Ne is.

Egy ideig ismét csöndben ültek, McBayer hátrament és megnézte Noémit, illetve Vikivel is beszélt egy kicsit. Mivel a csajoknak nem volt dolguk és most idegeskedniük sem kellett, így elég szomorúak voltak, persze egy ilyen trauma után ki nem lenne az. Azt sem tudták, hogy hol vannak azok, akiket szeretnek, élnek-e még vagy már megölték őket, esetleg ők is épp menekülnek a gyilkosok elől? Nem tudták eldönteni, de fájt a szívük, hogy a választ nem tudják és nem hallhatják egyik ismerősük hangját sem. A szomorúság kezdte el emészteni a szívüket és a lelküket, valami belső nyomás, amely összeroppantja a szívet és jobban fáj, mint bármi más, egy kétségbeesett érzés, amely elől menekülni nem lehetett.

Mikor már elérték a tardi elágazást, amerre el lehetett volna találni Tardra és Cserépváraljára is, valami furcsa neszt hallottak, amit nem tudták, hogy mi okozza. Egyszer csak ismét hallották azt a hangot, akivel már találkoztak is. Egy kemény motoros csávó, aki valamilyen szerkezettel menekült. És mindenki őt üldözte. Hát őt hallották megint.

- Emberek, van egy kis gond! A nyomomban vannak, a többieket megölték, minden barátotokat és akik még itt életben voltak azokat is! – közölte a hang. – Voltak még itt páran, akikkel szintén beszéltem, mint veletek, de őket nem tudom elérni. Nem tudom

hova lettek! Ha bármi történik is, de mielőtt megszerzik talán jobb lenne megsemmisíteni a szerkezetet. Többször nem hiszem, hogy tudok veletek beszélni, úgyhogy... viszlát!

- Mi a jó franc van már megint?! – kiáltott Vereb.

- Nem tudom, de nem ajánlom neki, hogy felrobbantsák azt a szart! Basszus, ha az tényleg egy bazi nagy robbanást idéz elő, akkor mi itt nagyon nem jó helyen vagyunk! – idegeskedett McBayer is egy picit.

- Akkor mi legyen? Nem fogok megállni még véletlenül se!

- Hát ne is!

- Mi van fiúk? – kérdezte Viki.

- Csak egy kis gond, de ne aggódj, remélem, nem lesz nagyobb baj belőle. Az a hapsi szólt megint, az a motoros, tudod, de nem túl jó híreket közölt. Azt meg ne kérdezd, hogy miért!

- Miért?

- Oh, röviden szólva, lehet, hogy gond lesz. Többet nem tudok.

A busz megállás nélkül robogott tovább célja felé, és az idő gyorsan fogyott. Egyre közelebb voltak a célhoz és a végzethez egyaránt. Mindannyiukat a rettegés töltötte el, egyre inkább a félelem mardosta őket, és nem tudtak szabadulni tőle. A járművet azonban nem érdekelte az ilyesféle emberi érzések, egyre csak előre és előre tört, olykor kátyúkon keresztül, máskor pedig autókat lökött fel, de nem állt meg egy pillanatra sem. A környéken halotti csönd uralkodott, csak a busz halk moraja ébresztette fel a tájat.

Ám hamarosan bukkanók következtek és Zoli nem lassított eléggé, így a jármű elvesztette a tapadását és a stabilitását egyaránt, és az úton hol az egyik, hol a másik sávba kormányozta a sofőr. Fékezett, de nem tudott idejében megállni és az útról belecsúszott az árokba, de nem borult fel, mert a fák megállították, de egyáltalán nem lehetett zökkenőmentesnek nevezni ezt a megállást.

- A fene egye meg! – mérgelődött Vereb.

- Megsérült valaki? – érdeklődött Scott.

- Nem, csak ahogy már voltunk, bár nem volt valami kellemes. – felelte Viki, miután Noémi bólintott neki, hogy minden rendben.

- Bocs, nem szándékos volt. – közölte Zoli.

- Tudom, de most innen hova tovább? – nézett körbe Scott és óvatosan feltápáskodott a székből, mert a busz azért kicsit dőlve állt. – Ha jól tudom, akkor kábé még 4 km innen Nyékládháza.

- Most nincs sok ötletem. Az utóbbi pár kilométeren még autóba se ütköztünk.

- Nyisd ki az ajtót és nézzünk körbe. – javasolta McBayer. Erre a másik srác kinyitotta a busz ajtaját.

- Állj, senki ne mozduljon! – kiáltott valaki és a busz mellett feltűnt két harmincév körüli fickó egy-egy kis Magnummal a kezükben. – Mi a lószar? – lepődött meg az egyik, mikor észrevette a fiúkat. – Mit kerestek itt, kis szarosok?

- Mi közöd van hozzá? Jobban tennéd, ha Te is eltakarodnál innen és nem itt szóra-koznál! – vágott vissza Vereb, aki még mindig a volán mögött ült.

- Eh, mit pofázol te itt? Kik vagytok és mit kerestek itt? Ti is nekik dolgoztok?
- Kiknek? – kérdezett vissza Scott.
- Vajon kiknek seggfej, akik eltűntették az összes létező embert! Miért, ti hogy éltétek volna túl?
- Hát gondolom úgy, ahogy ti. – szólt nyugodtan Vereb.
- Aha... na kifelé, gyerünk! – rivallt rá a két srácra a fazon.
- Miért, mit akartok tőlünk?
- Mit érdekel az téged gyerek?
- Csak érdekelne, hogy miért baszogattok pont minket. – húzta az időt a sofőr, csakhogy észrevette, nincs nála a pisztolya. Ennek ellenére a szép kis P90-es ott volt az ülés mellett.
- Nos?
- Majd meglátjátok, gyerünk, kifelé! – mutatta volna a fejével az irányt kicsit elfordítva, csakhogy a pillanatnyi figyelmetlenséget kihasználva Zoli előkapta a P90-est és Scott se volt rest előszedni a fegyverét, bár ő megelégedett volna egy pisztollyal is, de így, mire visszafordult a hapsi, hát már két cső szegeződött felé. Kicsit meg is lepődött, de szólni nem tudott.
- Azt hiszem le kéne tennetek a fegyvert. – javasolta Vereb, de a fickó társa kicsit hátrébb állt, így ő nem sokat látott. Egy kis idő után a srác újra szólt. – Na mi lesz már?
- A fickó nem tudott mást, így letette a Magnumot és sikerült a társát is meggyőzni, hogy letegye. A két fiú kiszállt a buszból, persze a csajokról nem szóltak egy szót se, de a fegyvert a támadókra irányították.
- Szóval, akkor folytassuk valahonnan... - kezdte volna Vereb, de nem tudta folytatni, mert egy másik hang megszakította őt és mindannyian arra figyeltek.
- Patrik! Patrik! Patriiiiiik! – hallatszott a hang, ahogy üvöltözik és keresi a név tulajdonosát.
- Nemsokára feltűnt az úton távolabb és egyenesen odarohant hozzájuk, nem érdekelte őt, hogy a két fiúnál van a fegyver, odajött hozzájuk.
- Ne aggódjatok, nem mi vagyunk az ellenség, nyugodtan letehetitek. – közölte lihegve a futár. – Tényleg, mi történt itt?
- Semmi különös, csak azt hittük, hogy ők is része a támadásnak. De azt hiszem tévedtem.
- Hát meglehet. – felelte Zoli.
- Miért siettél ennyire, beszélj! – figyelt a fickó a futárra.
- Baj van, elég nagy baj. – lihegett még mindig, de nem sokkal ezután egy detonáció rázta meg a környéket, majd egy másik is, amitől mindannyian hasra vágták magukat. Aztán az egyik fickó, vagyis Patrik ijedten nézett a futárra.
- Csak nem?
- De, a program második része is beindult! Megfejtettük a kódokat és már folyamatban van.
- Mi van, mi a szarról beszéltek? – érdeklődött Zoli.
- Erről az egész támadásról.

- Bővebben? – kérdezett tovább Scott.

- Egy országos méretű támadást indítottak ma reggel a határ mentéről. Nem tudtuk ki, hogyan és miért. Azóta már kiderült. Számos vakond, vagyis földfúró gép érkezett meg a határ mentére körbe mindenfelé, amikből tankok és százezernél is több katona került elő, akik elkezdték a pusztítást. Valamilyen találmányt akarnak elkobozni minél előbb, mielőtt még elkészülne. Pedig ha kész lenne, akkor biztosítva lenne az ország energiaellátásának a nagy része. Egy kis szerkezettel működtetnék, amiből csupán egy készült el és anélkül a többi része is csupán ócska kacat és ezt a távirányítószerűséget akarják megszerezni. Sajnos sokat mi sem tudunk mondani.

- Mi igen.

- Ti? Micsodát? Hisz...

- Nem érdekel, hogy mit gondol! – szögezte le Scott. – Mi találkoztunk azzal a fickóval, akinél ez a távirányító van, bár ő azt állította valami robbanó micsoda. Pár órával ezelőtt Andornaktályán váltunk el, de csak pár percig volt velünk. Azóta pedig csak menekülünk a katonák elől, akik meg akarnak minket is ölni. Csak azt nem értem, hogy...

- Hogy hova tűnt a sok ember? – folytatta Patrik. – Na látjátok, ezt mi sem tudjuk.

- És már itt járnak a tankok? – engedte le a fegyverét Vereb.

- Igen, már láttuk őket és katonák is jönnek, nem is kevesen. – tudatta a futár, amit egy robbanás igazolt.

- Azt hiszem jobb lenne eltűnni innen. Nem tudtok valami fedezéket? Ahol eddig voltunk az már nem biztonságos. Pedig ott még műholdas kapcsolatunk is volt. – szólt Patrik, de már megint egy másik robbanás is hallatszott közben.

- Számunkra csak ez az egy busz van. Úgyhogy jobb lenne kikecmeregni innen. – mutatott hátra McBayer.

- Zsolti jól tud vezetni, majd ő kihozza a drágát onnan.

- Rendben, de a csajokhoz nem nyúlni, mert akkor nem leszünk jóban. – szólt rá Zoli.

- Csajok is vannak? – kérdezte a másik ipse egy apró mosollyal, de mikor Scott megmutatta a kis fegyvere végét, akkor már felemelte egy picit a kezét és lehervadt a mosoly az arcáról. - Ne aggódjatok, nem fogok, rájuk se nézek akkor.

- Helyes.

Zsolti beszállt a buszba és pillanatok alatt kihozta az árokból a járművet, bár kicsit megviselt állapotban. Eztán a többiek gyorsan beszálltak és már indultak is visszafelé. A Scania a sérülések ellenére remekül gyorsult és tetszett a sofőrnek. Vereb nem irigykedett rá, nem akart olyan stílusban vezetni, mint ahogy csávó tette.

Scott is hátrament és elmondott mindent a lányoknak és csatlakozott hozzájuk Vereb is, míg beszéltek, aztán később a két srác és Patrik megbeszélte pár dolgot, hogy merre érdemes menni, mert ők már elemezték a helyzetet és mivel a futár elég jól értett a gépekhez. Most azonban már csak magukra hagyatkozhattak.

Nem tudták, hogy mitévők legyenek, hisz nekik nem voltak jó fegyvereik és csak néhányan maradtak már. A busz már majdnem a végsebességig gyorsult fel, közel 130-cal száguldott az úton, de Zsolti elég jól kerülgette az útba eső járműveket.

- És most mi lesz? – érdeklődött Scott.

- Az első fázisban embereket öltek meg és keresték a szerkezetet. A másodikban már szétlőnek minden nagyobb épületet és a még megmaradt embereket is túsul ejtik. Bár nem tudom, hogy valójában mit csinálnak az emberekkel, de az tény, hogy mindenki eltűnt. Ha jól értesültünk, akkor a harmadik fázisban már felrobbantanak mindent, két robbanás lesz az ország meghatározott részein és így a teljes állam megsemmisül, nem lesz benne köszönet. – felelte Patrik.

- Hát ez nem túl vidám vég. Mit tehetünk ellene? – kérdezte Vereb.

- Semmit. Azt kell megtalálni, akinél a szerkezet van és vagy odaadni az ellenségnek, ami szerintem kizárt dolog, vagy megsemmisíteni azt, vagy pedig ezzel a szerkezettel ölni meg minden ellenséget. Gondolom, a legjobb megoldás a harmadik.

- Igen, de mégis hogyan?

- Hát azt még én sem tudom igazán. Nem is értem a fegyver működését.

- Patrik, van egy kis gond! – szolt hátra Zsolti.

- Igen, mondd! – sietett előre a férfi.

- Az egyik gond az, hogy két dzsip tele katonával követ minket és egy ilyen járművel nem biztos, hogy le tudom rázni őket. De van még egy gond. Ott. – mutatott előre a távolba a sofőr és tényleg, éles sasszemével kiszúrt egy katonai kamiont és egy másik dzsippet.

- A francba! Taposs a gázra! – utasította a társát Patrik és elindult vissza hátra.

- Azon leszek, ne aggódj. – felelte a fickó és beletaposott a gázba, ahogy csak tudott, bár a sebességmérő már így is a kiakadás szélén állt. – Remélem, bírja a motor!

- Emberek, javaslom mindenki a földre. Hamarosan egy újabb kellemetlenség elé nézünk.

- Most kik jönnek? – faggatta Scott.

- Mögöttünk két dzsip és előttünk is van egy. Nem hinném, hogy üresen állnak.

- Mivel tudunk lőni még?

- Lassan már csak a cipőnket dobálhatjuk feléjük, de még van némi lőszer. Azt pedig mind rájuk, ha túl akarjuk élni.

- Egyre közelednek! – jelentette Zsolti.

- Fasz! Ki tud jól lőni?

- Mondjuk én. – szolt Vereb. – Kipróbálunk valami szépet is?

- Igen, gyerünk az ajtóba! – intett neki Patrik és mindketten a hátsó ajtóhoz mentek. Mivel kapaszkodni nem tudtak, így lábukat valahova korlát mögé tették, hogy ne essenek még véletlenül se ki. McBayer is előrement és az első ajtónál próbált hasonló helyzetet teremteni. A lányok és a futár lehajoltak, illetve lefeküdtek a földre, ki hogy érezte jónak.

- Zsolti, nyisd ki az ajtókat, most! – parancsolta Patrik, mire az ajtók szépen ki is nyíltak. Egy íves részen haladtak éppen, így tökéletes célpont volt a két dzsip, de ők maguk is. – Akkor rajta, nincs mit veszítenünk!

És elkezdődtek a lövések. Több sorozatot is kiengedtek, amennyit csak tudtak. De a busz is nagyon gyorsan ment és eléggé rázkódott, így a lövések nagy többsége célt tévesztett.

- Basszus, ennek így nem lesz jó vége! – mérgelődött Patrik, mert az ablakokat is már több lövés is eltalálta. – Zsolti, állj meg! – szolt előre és közben tárat cserélt. – Mindenki kapaszkodjon!

A sofőr értette, hogy mit akar a barátja, így rögtön rátaposott a fékre, aztán úgy kormányozta a buszt, hogy az keresztbeálljon az úton. A kerekek rohantak az úton, majd az egyik pillanatban megálltak és hangos csikorgó hanggal együtt lassult a busz és fordult keresztbe az úton, hosszú keréknyomot hagyva az aszfalton és kisebb füstöt eregetve maga mögött.

- Akkor most jön az, ami talán már többet nem lesz... Tűz! – kiáltott Patrik és mindenki löni kezdett. Zsolti is a volán mögül előkapta a fegyverét és mikor már látta őket az ajtóban, ő is szintén lőtt. Az ablakoknak totál mindegy volt már, mindegyikben számos lövedék csapódott be. Scott lába mellett is elrohant egy, de nem sebesítette meg. Majd egy újabb közelített felé és már szinte lepergett előtte az egész élete, és már látta a lövedéket maga előtt, mikor egy másik töltény az abroncsot roncsolta szét és a busz megingott. Így Scott mellett elsuhant a lövedék, de a fiú ijedten fordult hátra. A sofőrt találta el a halálos golyó. Mellkasi tájékon találta el és pillanatok alatt véres lett minden, ahogy csak lehetett, az egész pólóját befestette a vörös vére, majd a fickó holtan zuhant le a székről.

- Basszátok meg azt a jó...! – kiáltott Scott és addig lőtt, ameddig ki nem fogyott a tár. De közben eltalálták az egyik dzsipet, amely előbb keresztbefordult az úttesten, majd a fizika törvényeinek megfelelően fel is borult és többször is megfordult, majd az oldalán állt meg. – Nagyon helyes!

A másik dzsipet is eltalálták, amely fel is robbant és az emberek csak úgy repültek le róla, mintha a szél fújna el kis tollpíhéket. Ám a roncs nem állt meg, hanem jött tovább, egyenesen a busz felé haladt.

- Hogy az a jó... inkább nem folytatom! – ugrott arrébb Scott és a csajok felé sietett.

- Gyerünk, le a buszról mindenki! – kiáltott Patrik, akinek a karját lőtték meg, de ő szinte tudomást sem vett róla.

McBayer gyorsan felkapta Noémit, Vereb meg nem rohant el, mint egy gyáva nyúl, hanem segített Vikinek, aki hátul kuporgott a szétlőtt ablakok alatt. Futottak, ahogy csak tudtak, le a buszról, majd szépen be az út menti árokba, ahová a futár még be se ugrott, de közben a roncs vagy hatvannal beleszagattott a busz elejébe, ami hatalmas detonációval adta közzé, hogy nem szereti a roncsokat és az is megsemmisült. A futár jobb módszer nem lévén és a robbanás hatására átrepült az árkon, bele a legnagyobb gazba. Nagyot nyekkent, de sok baja nem lett, csak megrándult a nyaka és a válla fájt... nagyon. A járművek nagy lángokban álltak és a hatalmas forróságban szinte forrt a levegő és perzselte az ott lévők bőrét. Patrik azonnal visszafelé indult, a felborult dzsip felé.

Zoli sejtette, hogy fegyverekért megy, ezért gyorsan utána sietett, de még előtt Vikit leültette az árokba. Scott ahogy az utat kémlelte látta, hogy hamarosan ismét összezsapnak fejük fölött a hullámok. A távolban a kamion és a dzsip mozgásba lendült és úgy tűnt, hogy feléjük tartanak.

- Zoli, Patrik, siessetek! Már jönnek is a többiek! – kiáltott utánuk a srác, ők pedig egy intéssel válaszoltak.

A futár is feltápászkodott nagy nehezen és felült a nagy gazban. Miután McBayer letette Noémit, a fickóhoz ment.

- Minden rendben van?
- Hát úgy nagyjából. Bár ez az esés nem hiányzott.
- Elhiszem, jó nagyot repültél. Amúgy hogy hívnak?
- Gyuri. Patrik a fegyverekért ment?
- Bizony, de jobb lenne, ha sietne, mert nincs túl messze az a jármű. És nem hiszem, hogy egy kedves integetéssel elintéznénk mindent.

- Én sem. – állt fel a férfi nagy nehezen, mert a válla még mindig erőteljesen fájt.

Két perc sem telt bele és a fegyverhordozók már vissza is értek legalább négy használható P90-eshez hasonló fegyverrel és egy csomó lőszerrel. Mindenkinek adtak egyet, és a lőszert is gyorsan elosztogatták, mert nem volt kedvük szépen osztozkodni.

- Nos, akkor már meg is vagyunk. Több fegyvert nem tudtunk hozni, mert elég sok tönkrement. Volt nálunk még vagy hat, de azok többnyire már használhatatlanok. – közölte Patrik.

- És a barátaink már nincsenek messze. Hamarosan meglepnek pár történnel. – vélte Vereb.

- Valaki jöjjön velem a busz mögé. Szerintem az a legideálisabb hely, gyorsan el kell innen tűnnünk. Tényleg, Zsolti hol van?

- Ööö... a buszban. – mondta halkán Scott. – Lelőtték.

- Mi? Ezért még megfizetnek! – felelte ökölbe szorított kézzel az ürge. – Gyuri, gyere, adjunk nekik! – ugrottak ki mindketten az árokból és a busz mögé szaladtak, ami még mindig szépen égett és elég nagy hanggal is.

- Csak éljük túl, nem kívánok semmi mást. – szólt Noémi.

- Én azért igen. Egy kellemes zuhanyt. – felelte mosolyogva Viki, és a másik lány arcára is csalt egy kis örömet.

- Hamarosan meglátjuk. A fene! – hallatszódott az első lövések, amint becsapódtak a buszba vagy pedig elpattantak. Hallották azt a jellegzetes hangjukat is és már előre féltek. Zoli gyorsan készenlétbe helyezte fegyverét és kinézett az árokból, ahol látta, hogy már az egyik ember a földön van, csak nem látta, hogy ki, mert éppen akkor a szél feltámadt és arra fújta a fekete füstöt.

- Scott, jobb ha segítesz. – szólt Vereb valami kísérteties nyugalommal.

- Értve. – felelte a srác szintén könnyedén, mintha már nem is érdekelné őket semmi az életben. Egyszer csak mégis tüzet nyitnak ők is, pedig a katonák sem kímélték őket, de inkább a busz felé lőttek, talán nem is tudták, hogy ők is ott vannak az árokban, hisz nem láttak be, így hát az egyedüli túlélőt próbálták meg kiiktatni, aki sikeresen védte a pozícióját. Hirtelen a dzsip eleje kigyulladt és pár másodpercnek sem kellett eltelnie, már robbant is az egész jármű. A hátulja felemelkedett, a benne lévő emberek kirepültek, majd vagy tíz méterrel később földet ért és darabjaira hullt szét. A kamion vagy amit mögötte láttak, az egyszerűen eltűnt. Nem tudták hova lett, de annyira nem is foglalkoztak vele.

A két fiú köhögve bújt vissza, és hamarosan megérkezett Patrik is, lihegve és kifulladásra. Leheveredtek az árokba és csak akkor látták meg a távolban lévő járművet, amint távolodik tőlük. Ez némi nyugalommal töltötte el őket és a nemsokára eltűnő füst is csak jóval kecsesgöngyölt. Bár még mindig nem tudták, hogy mi az ábra és hogy tovább.

- És most? – érdeklődött Scott.

- Hát... fogalmam sincs. Nem tudom, mit tehetnénk. Se egy autónk, se más, amivel közlekedhetnénk. És már hárman vagyunk sérültek. – felelte Patrik és csak akkor vették észre, hogy már a lábát is eltalálták és elég csúnyán vérzett, de a férfi gyorsan bekötözte az ingujjával, amit letépett.

- Bárki is talál ránk, azt hiszem sok esélyünk nem lesz... - mondta lehangoltan Vereb és a fegyverrel célba vett valamit a távolban, és lőtt volna, de tudta, hogy már nincs benne semmi. A tár üres volt. És már nem volt több.

- Ne aggódj, nekem sincs sok már. Még vagy tíz töltény, aztán vége.

- Bár nincs sok kedvem itt ücsörögni, mert veszélyes, de vajon hova tudnánk menni.

- Hát most éppenséggel talán a legközelebb Kövesdhez lennénk, de oda is legalább 4 km. A fene tudja.

- Hé, fiúk, mi az ott? – mutatott a távolba Viki. A horizonton valami halvány, de közeledő sárgás-pirosas valamit láttak, amiről nem tudták, hogy micsoda, csak annyit, hogy egyre nagyobb lett. Patrik azonban abbahagyta a fegyverének piszkálását, ledobta a földre és hátrahajtotta a fejét, az égre nézett. Mikor Scott meglátta a fickót, sejtette, hogy baj van és méghozzá nagyon nagy.

- A harmadik? – kérdezte ijedten, mire válaszként csak egy apró bölintás érkezett.

A láng egyre nagyobb lett és örült sebességgel közeledett, hatalmas és ijesztő volt, de nem tudtak ellene menekülni és ezt ők is belátták. Inkább csak ültek és ott idegeskedtek még utolsó másodperceikben is. Scott átölelte Viktóriát, a többiek pedig magukba mélyedtek, és lepergett előttük az egész életük. A hang egyre hangosabb lett, valami forróság is kezdett áradni, a levegő hőmérséklete egyre magasabbra szökött, de még mindig ott ültek és csak voltak. Nem csináltak semmit. Becsukták a szemüket és vártak. Zoli nézte, ahogy közeledik a hatalmas, több száz méter magas tűzár, és már csak pár kilométerre lehetett...

Majd hirtelen keresztülment rajtuk a tűz és a forróság elillant. Nem éreztek semmit. Vagyis úgy tűnt, mintha semmi sem változott volna. Nem merték kinyitni a szemüket. Legelőször Zoli nyitotta ki, de valahogy furcsállta az egészet. Semmi nem változott. Még mindig ott ültek az árokban, de a tűzárnak nyoma veszett. Vajon akkor mi volt az? Gyorsan felpattant és a többiek a zajt hallva körülnéztek, ám ők is nagyon meglepődtek. Patrik nem értett semmit, viszont ezzel nem volt egyedül. Vereb megfordult, de nem látott semmit. Hirtelen a tekintete a buszra szegeződött és csak akkor vett észre valami nagyon rendkívüli dolgot.

- Álmodom? – kérdezte és nem hitt a szemének. – Most már totál nem értek semmit. – nézte a járművet és csodálkozott. Ugyanis a busz teljesen éppen állt, csupán keresztbe az úton. Ám a dzsipeknek nyoma veszett.

- Nem tudom, olyan furcsa mindez. Olyan, olyan... nem is tudom. A különös elég rossz szó lenne erre. – felelte Patrik.

Noémi is felállt és csak akkor vette észre, hogy semmi baja nincs. Mindenkinek eltűnt a sérülése és még a ruhájuk sem volt elszakadva.

- Akkor vajon mi lehetett ez? Visszamentünk az időben?

- Nem hinném, de inkább azt mondom, fogalmam sincs. – nézett körbe ismét Scott.

Közel fél óráig álltak meglepetten, bár eközben még egyetlen egy kocsit sem láttak az úton. Kimásztak az árokból és megérintették a buszt, azt várva, hogy talán eltűnik vagy csak álmodnak, de mégsem. Még mindig nem értették az egészet.

- Tudjátok mit? Inkább menjünk vissza Kövesdre és akkor talán megtudjuk, hogy történt-e valami vagy csak mi hülyültünk meg. – javasolta Patrik.

- Hát menjünk, de azt kétkem, hogy mi hülyültünk volna meg. Egyszerre? – nézett végig mindenkin Zoli.

Eztán Patrik vezetésével útnak is indultak a busszal, egyenesen be Kövesdre és mikor beértek, hát szinte szó szerint leesett az álluk. Nem hitték el, amit látnak, szinte már-már kezdték azt hinni, hogy ez a túlvilág, csak sajnos mindenki ott volt, akit ismertek. Láttak ismerősöket és barátokat is, vagyis hát csak Scott látott pár embert, a többiek nem ismertek senkit se a városban.

A város közepén leszálltak a buszról és végre valahára valami kellemes melegség futotta át őket, most legalább örültek valaminek és nem féltek semmitől, csupán egyvalamitől, hogy ez csak egy álom...

És ekkor csörgött az óra. Scott ébredt fel rá, most valahogy mégis tovább aludt a kelleténél, mert máskor mindig az óra előtt kelt. Most azonban felébredt és nyugodt szívvel gondolt erre az új napra, mert most megint egy új nap következett szerencsére, egy újabb hétköznap. A reggel a szokásos dolgokkal telt el, majd Egerbe indult tanulni. Kicsit nyomasztotta azért az álom, nem tudta, mire vélje az egészet. Leszállt a buszról a színháznál és elindult a sulifelé. Akkor azonban hirtelen megállt és szinte majdnem hátratántorodott. Az álom jutott eszébe és benne a két lány. Most őket látta, egymás mellett ácsorogtak a buszmegállóban és teljesen ugyanúgy néztek ki. Viki és Noémi, csak nem tudta, hogy most vajon ugyanúgy hívják-e őket, mint az álmában. A vörös hajú lány észrevette a fiút és valahogy ő is felismerte a srácot. Nagyon furcsa és kísérteties volt egyszerre. Odasúgott valamit a barátnőjének és ő is megnézte a fiút. Tudták mindannyian, hogy valahol találkoztak, nem is olyan rég, az álmukban, csak nem tudják miért. Vajon miért találkoztak az álomban és miért menekültek? Vajon mitől féltek és mi volt az értelme mindennek? Sajnos még nem tudták, de talán egyszer rájönnek a miértjére, már ha egyáltalán van értelme. Hiszen álmodni mindenki álmodik, ha nem is naponta, de vajon miért azt álmodja, amit? A fiú egész nap csak ezen gondolkodott. A miérten. De nem jött rá, pedig átgondolt mindent részletről részletre. És mindig csak egy kérdés maradt: MIÉRT?

Scott McBayer

2004. május 12.